

Harrastus antoisa, ammatti mahdoton

Suomalaisen sarjakuvan merkkivuonna juhlietaan myös Pauli Kallion pyörittämää 30-vuotiasta Suurta Kurpitsaa.

Suuresta Kurpitsasta on kolmessa vuosikymmenessä tullut jotain, jota rohkeampi voisi kutsua brändiksi. Vuonna 1981 perustettu pienlehti eli reilun vuosikymmenen ja laajentui muutamassa vuodessa yhdistyspohjalta toimivaksi kustantamoksi. Kurpitsan takana on tamperelainen Pauli Kallio, sarjakuvakäsikirjoittaja, DJ ja kulttuurin sekatyöläinen.

Ehtivän kirjoittajan työpöydältä ovat lähtöisin muun muassa lehtisarjakuvat Kramppeja & nyrjähdyksiä, Ornette Birks Makkonen, Onnen lahjat, Sekametsä ja FC Palloseura. Osaa sarjoista on julkaistu Suomen laajalevikkisimmissä lehdissä, mutta tinki-mättömyydessään Kallio on pysytellyt tiukasti underground-juurillaan.

Matkalla haastatteluun Tampereen Etu-Kalevaan voi bongata Kallion kirjoitamiin sarjakuviin liittyviä paikkoja. Tuolla on se pallokenttä, joka piti Kramppeissa & nyrjähdyksissä jyrätä jääkiekkohallin takia. Tällaisesta talostako Kramppien Esko osti omistusasunnon? Pub Huurupiilo ainakin on jonkin sarjakuvakuppilan esikuva.

Jos Suomi olisi Ranska, näillä kulmille järjestettäisiin tulevaisuudessa opastettuja kierroksia. Kunkin Kallio-universumiin liittyvän paikan seinässä olisi pronssilaatta kytköksestä kulttuuri-ikoniin. Läheisen olutravintolan kantapöy-

tä olisi pyhitetty museoesineeksi ja eristetty köysin – ”tämän pöydän ääressä hän usein kirjoitti.”

Etukalevalaisen pienkerrostaloasunnon ulko-oven avaa keskimittainen, keskimääräisen näköinen keskiikäinen mies. Yhdellä vilkaisulla huoneistoon selviää minkä alan ihmisiä isäntä on.

Eteisen kirjahylly on täpötäynnä Suuren Kurpitsan julkaisuja. Seinille on ripustettu sarjakuvaoriginaaleja. Vessan oven vieressä roikkuu naulassa Puupää-hattu, jonka Suomen sarjakuvaseura myönsi vuonna 1994.

Yhdellä olohuoneen seinistä on lattiasta kattoon Lundiaa, täynnä vinylilevyjä. Lisää äänitteitä löytyy yhdistetystä makuu- ja työhuoneesta. Keittiön kaapinovea koristaa **Jukka Tiisan** maalaus. Hienoin yksityiskohta on edellä mainitun monitoimitilan vaatekaappirivistö. Kuhunkin oveen on maalattu jokin Kalliolle läheinen pop-kulttuurin hahmo. Joka aamu Kalliota tervehtivät **Merlene Ottey**, **James Brown**, **Frida Kahlo**, **Patti Smith**, **Tove Jansson**, **Charles Mingus**, **Orson Welles** ja **Jari Litmanen**.

Pauli Kallio ei ole pelkäänyt ympäröinyt itseään sarjakuvalla, eikä hän vain tee sitä työkseen. 50-vuotias tamperelaistunut pohjoispohjalainen elää sitä.

Kallio, pienlehteilijä

Pauli Kallio syntyi Nivalassa vuonna 1960. Ensikosketuksen sarjakuviin poika sai jo ennen, kun osasi lukea. Muu-

Boozing-Pauli iskelmätähden keikalla.

PAULI KALLIO JA JARI AHONEN: ISKELMÄMAALAUJAN ELÄMÄÄ, SARJAKUVANOVELLIITTI 1984-2009 (SUURI KURPITSA 2009)

taman vuoden iässä Kallio selasi käsiin sattuneet Aku Ankat ja Nakke Nakuttajat. Oppivelvollisuuden alkaessa kotiin tilattiin, perisuomalaisesta Aku Anka -standardista poiketen, Nakke.

Teini-ikään asti kiinnostus sarjakuvaan eteni normaaleja reittejä. Aluksi Kallio luki sarjakuvalehtiä ja sanomalehtisarjakuvia. Sen jälkeen löytyivät Tintit, Asterixit ja underground-sarjakuvat. Varhaisteini-ikässä lukuharrastus lopahti, mutta kiinnostus heräsi muutamaa vuotta myöhemmin punk-aikoina.

Punk ei ollut pelkästään musiikillinen voima. ”Te se itse” -ideologialla syntyivät niin äänitteet kuin lehdetkin. Pienlehtimyrsky vei Ratsias-ta ja Undertonesista innostuneen nivalalaispunkin mukanaan. Idea Suuri Kurpitsa -nimisestä lehdestä syntyi vuonna 1980.

– Olin ollut mukana kirjoittamassa Hilsle-punklehteen, joka lopetti noihin aikoihin. Lisäksi rustasin tekstejä haapajärveläisten kaverien Klooni-lehteen, joka loppui kolmen numeron jälkeen. Ajattelin, että olisi aika viimein perustaa oma lipare. Ensimmäinen numero ilmestyi alkuvuodesta 1981, Kallio muistelee.

Aluksi lehdessä oli sarjakuvaa vain korkeintaan kolmannes. Muu sisältö koostui musiikki- ja kirjallisuusartikkeleista. Viiden numeron jälkeen Kallio kyllästyi rockkirjoitteluun, ja kuudennesnumerosta lähtien Suuri Kurpitsa sisälsi vain sarjakuvaa. Punk oli polttanut itsensä loppuun parissa vuodessa, ja sarjakuva tuntui Kalliosta hauskemmalta ja elävämmältä uuden kulttuurin alueelta.

Vuonna 1982 Kallio tutustui Oriveden opistossa ▶

Reija Niemiseen (nyk. Reija Sann), josta tuli lopulta Suuren Kurpitsan toinen päätoimittaja. Niemistä ei punkkiinnostanut, ja näkemykset hyvästä sarjakuvasta olivat samansuuntaiset.

Kallio painottaa, että 80-luvun puolivälissä Niemisellä oli verrattain suuri vaikutus Suuren Kurpitsan suuntaan, puhumattakaan rohkaisusta julkaisuutoiminnan aloittamiseen.

Tekijöiden haaliminen Kurpitsaan oli helppoa. Pienlehtiympyröissä Kallio oli tutustunut moniin piirtäjiin, ja uuden, kiinnostavan pienlehden tekijöiltä oli helppo kysyä halukkuutta tehdä sarjakuvaa myös Suureen Kurpitsaan.

Suuri Kurpitsa on toiminut suomalaisen underground-sarjakuvan piirtäjähautomona. Osa tekijöistä on jatkanut sarjakuvien tekoa koko ikänsä, osalla ura jäi lyhyemmäksi.

Jo lehden ensimmäisissä numeroissa oli mukana tekijöitä, jotka ovat sittemmin tehneet vaikuttavan uran sarjakuvien parissa.

- Ahosen *Kyky* on ollut alusta lähtien. Sellainen kaveri kuin Antti Vaartamo, joka ei ole pitkään aikaan piirtänyt sarjakuvia, oli Klooni-lehden peruja. Eihän noita edes muista, Kallio tuhahtaa, nousee laiskanlinnasta ja noutaa kirjahyllystä Suuren Kurpitsan ensimmäiset vuosikerrat.

- Otetaan esimerkiksi numero viisi vuodelta -82: Jukka Järvinen, Nalle Virolainen, P. A. Manninen, Pasi Heikura, Janne Tervamäki, Jari Myllykoski, Kallio luettelee.

Julkaistujen piirtäjien määrää Kallio ei uskalla edes arvailla. Edellämäinittujen lisäksi Suuressa Kurpitsassa ovat esiintyneet myös, muutamia mainitaksemme, Johanna Rojola, Riitta Uusitalo, Ki-

vi Larmola, Tommi Hänninen, Jukka Tilsa, Sami Toivonen ja Kati Kovács.

Muutamasta alkupään numerosta löytyy myös varsinaisia harvinaisuuksia, Kallion itsensä piirtämiä sarjakuvia. Piirtäjän ura ei kestänyt kauan, käsikirjoittaminen tuntui luontevammalta.

- Yritin alkuun piirtää Kurpitsoihin. Hyvin pian kuitenkin huomasin, ettei siitä mitään tule. Harrastin piirtämistä lapsena paljonkin, mutta lopetin sen jostain syystä murrosiässä ihan täysin. Aloitin uudestaan parikymppisenä, mutta olin antanut muille niin paljon etumatkaa, että oli aivan turha yrittää. Vähitellen tajusin, että käsikirjoittajana oli mahdollisuus saada jotain järkevää aikaiseksi.

Toimintaa järjeistettiin perustamalla lehden taustalle Sarjakuvaseura Suuri Kurpitsa vuonna 1985. Ensimmäi-

sestä kokonaan sarjakuvaa sisältäneestä numerosta lähtien Kurpitsa ilmestyi B5-kokoisena. A4-kokoon vaihdettiin numeron 15 myötä vuonna 1987. Lehdet koottiin perinteiseen punk-tyyliin tapan leikkaamalla ja liimaamalla ja monistettiin aluksi kopio-koneella. Vuodesta 1987 lähtien työllistettiin painotaloa. Myyntitulot riittivät yleensä kulujen kattamiseen.

- Ensimmäiset painokulut, en muista montako tuhatta markkaa, laitoin minä ja Reija omistamme. Olimme juuri muuttaneet Helsinkiin. Reija oli töissä apteekissa, ja minä tein Lapinlahden mielisairaalaassa siivoushommia.

Tekijäkatras kasvoi, lehti monipuolistui ja suhteita solmittiin ulkomaille. Suuressa Kurpitsassa julkaistiin käännösarjakuvaa ja -artikkeleita sekä ulkomaisten sarjakuvatekijöiden haastatteluita.

Muun muassa Robert Crumb, Art Spiegelman ja Peter Bagge myönsivät haastattelut Pohjolan sarjakuvaintoilijalle. Underground-legenda Crumbin kirje on visussa tallessa. Spiegelman, jonka sarjakuvakenttää tutisuttaneen Mausin ensimmäinen osa oli julkaistu englanniksi vuotta aiemmin, oli sanellut vastauksensa kasetille.

Sisältö oli korkeatasoinen ja painokset tuhannen kappaleen kummallakin puolen. Ilmestymistiheyttä nostettiin neljään kertaan vuodessa vuonna 1986. Tällöin Kallio ja Nieminen kuitenkin huommasivat, että lehtiä jäi myös käsiin.

Suuri Kurpitsa -lehden taru loppui vuonna 1993 numeroon 43, mutta kustantajan työ jatkui. 1994 lanseerattiin uusia tekijöitä neljästi vuodessa esitellyt Pieni Kurpitsa -lehti sekä valikoituja sarjoja niputtanut Suuri Kurpitsa -vuosialbumisarja. Viiden

Suuri Kurpitsa -lehden taru loppui vuonna 1993.

vuoden touhuamisen jälkeen työtaakka kävi ylivoimaiseksi.

– Olin siinä vaiheessa jo sarjakuvakäsikirjoittaja, enkä enää jaksanut toimittaa uusia albumeita. Se vaati aikamoista yhteydenpitoa ihmisiin Suomessa ja ulkomailla. Tein kuitenkin sen virheen, että kun antologia loppui, lopetin kaiken yhteydenpidon ulkomaille. Yhteyksiä olisi voinut käyttää käsikirjoittajan uralla hyödyksi.

Lopettamispäätös ei kuitenkaan ole kaduttanut.

– Ei ole sellaista oloa, että tein jotenkin väärin, kun lopetin, koska paikka on täytetty. Glömpit ja Laikut ovat kartoittaneet uusia tekijöitä ulkomailla ja kotimaasta. Siinä mielessä Suuri Kurpitsa -lehteä ei enää tarvita, se on tehtävänsä tehnyt.

Kallio, kustantaja

Sarjakuva-albumien kustantaminen alkoi näyttävästi vuonna 1986 ruotsalaisen Joakim Pirisen albumilla

Myrsky hiekkalaatikossa.

– Kävimme Reijan kanssa Tukholmassa katsomassa Clashiä, joka jäi käytännössä kyllä melkein näkemättä. Löysimme kuitenkin sarjakuvakaupasta Joakim Pirisen ensimmäisen albumin. Ajattelimme, että olisi hyvä idea kustantaa se suomeksi. Oli todella hyvä säkä aloittaa albumilla, joka kävi kaupaksikin. Otimme parinkymmenen tuhannen markan pankkilainan ilman minkäänlaista hajua millä se maksetaan ellei sarjakuva mene kaupaksi, Kallio kertoo.

Vaikka painovalinta oli väärä ja kuivuttuaan albumit hajoivat käsiin, Myrsky hiekkalaatikossa oli menestys. Moni Kurpitsan tilaaja oli tilannut albumin ennakkoon, ja kahden ja puolen tuhannen kappaleen painos liikkui liukkaasti. Tästä seurasi harhaluulo, että kaikki hyvä sarjakuva myy hyvin. Sami Toivosen kokoelma-albumi *Ih-*

misen riittämättömyydestä ja muista ominaisuuksista meni vielä hyvin kaupaksi, mutta seuraava julkaisu jäi tyystin käsiin.

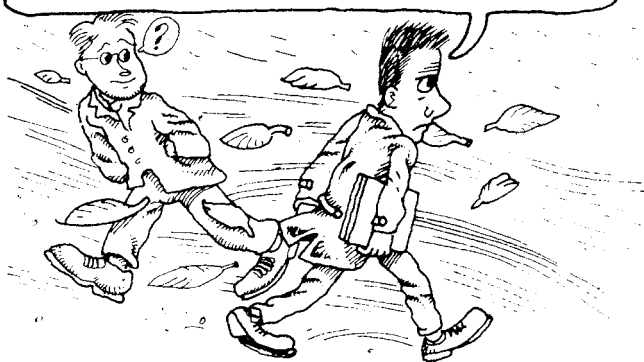
– Kim Deitchin albumia *Al Ledicker nuorempi* ja *Craftonin kirous* painettiin 2000. Se ei sitten liikkunutkaan minnekään, sitä on vieläkin laatikkotolkulla. Nyt on myyty ehkä tuhat, osa kahdella eurolla. Se ei saanut minkäänlaista julkisuutta, kansio on epäonnistunut. Siinä näki sen, ettei pidä luottaa siihen, jos joku sanoo osaavansa tehdä jotain. Pitää olla näyttöä.

Suuren Kurpitsan pelasti YO-talolla pidetty ensimmäinen Kurpitsa-konsertti. Rahoilla maksettiin painolasku, joka olisi muuten ollut täysin ylivoimainen.

Vaikka tekemisestä on taloudellinen vastuu, kustantaminen on ollut Kalliolle lähinnä harrastus.

– Kurpitsan pyörittäminen käy välillä työstä, mutta ammatti kustantaminen ei ole

RUTTO PERIKÖÖN AHNEET LEVYKAUPPIAAT JOTKA MYVÄT VELAKSI PERS'AUKISILLE TYPERYKSILLE.

PAULI KALLIO JA CHRISTER NUUTINEN: KRAMPPEJA NYRJÄHDYKSIÄ II-III (KUSTANNUS OY JALAVA 2000)

ollut käytännössä koskaan. Se on aina ollut omien toimien ohessa tehtävää hommaa. Olen pari kertaa päättänyt lopettaa, mutta kun on huilunut puoli vuotta, se on alkanut taas kiinnostaa.

– Nyt en enää edes haaveile lopettamisesta. Jo senkin takia, että teen itse sellaisia sarjakuvia, jotka eivät kelpaa muille kustantamoille. Esimerkiksi Ornette Birks Makkonen käväisi Jalavalla ja Likkellä, mutta se on niin pienen piirin sarjakuva, ettei sitä halua mikään isompi kustantaja. On paras tehdä ne kuudensadan kappaleen painokset Kurpitsan kautta. Ne maksovat itsensä takaisin, pieni fanijoukko saa alpparinsa ja minä ja Ville pysymme harrastuksissa.

Julkaisupolitiikka on myötäillyt kiihkeiden ja hiljaisempien aikojen kaavaa. Vilkkampien vuosien jälkeen vedetään henkeä ja julkaistaan vähemmän.

– Vuosi 2009 oli hullu vuosi. Kurpitsa kustansi liian paljon ja liian iso. Kesti pitkään seuraavalle vuodelle ennen kuin kaikki laskut oli maksettu. Se oli tietoinen riski. Ne asiat piti vain jostain syystä tehdä juuri silloin. Ja tiesin, että materiaali on sen verran hyvää, että jossain vaiheessa pystyy maksamaan laskut.

– Tämä vuosi on luultavasti seitsemän albumin vuosi. Se pyöri ihan kapasiteetin ylärajoilla. Sen huomaa ennen kaikkea keväällä ja syksyllä, kun albumit ovat työn alla ja ilmestyvät. Jonkin aikaa on käytännössä päätoiminen kustantaja. Ensi vuoden ajattelin ottaa Kurpitsan suhteen mahdollisimman matalalla

profiililla, Kallio ennustaa.

Ensi syksynä on määrä ilmestyä uusi Ornette-kokoelma ja mahdollisesti Jukka Tilsan albumi. Tähtäin on Helsingin sarjakuvafestivaaleissa, jossa uutuuksia myydään sen verran, että erääntyvät painolaskut pystytään maksamaan. Vaikka syksyn julkaisujen pitäisi olla jo tiedossa, Kallio haluaa pitää ohjat löysällä.

– Vuosi sitten oli aikomus ottaa kevät hyvin lunkisti. Silloin oli tulossa muistaakseni vain Villen pikkualbumi. Mutta Niemensivun Reetta lähetti kopioita *Lempi ja rakkaus*-alpparista, jota ei voinut jättää väliin, koska se oli niin hyvä.

Jotta Suuri Kurpitsa ei olisi vain keski-ikäistyvien ihmisten kanava, Kallio seuraa toisella silmällä nuorempia tekijöitä. Toisinaan löytyy hyvää pienkustanne, mutta useimmiten tekijät ottavat itse yhteyttä. Moni piirtäjä vaistoa, että materiaali voisi sopia Suuren Kurpitsan ohjelmaan. Kriteeri on yksiselitteinen: Suuri Kurpitsa julkaisee sitä, mikä miellyttää kustantajaa ja mikä voisi mennä läpi siinä määrin, ettei raha-asioissa tule takkiin.

Kuinka paljon kustantaja sitten on tekemisissä albumien teon kanssa?

– Se on tapauskohtaista. Toisinaan käydään tekijän kanssa hyvinkin tarkkaan läpi juttuja, ja voin ehdottaa jotain. Oikoluen aina, paitsi Pirisen Villen jutut, niiden kieli on sitä Villen kieltä. Tilsalla on sama juttu. Mutta esimerkiksi Ville tuo minulle valmiin paketin, katson sen läpi ja totean, että tämä on hyvä, viedään painoon. Mutta jos ▶

Punkki-Pauli päättää pienlehtensä nimen.

aiemmin tehdystä matskusta tehdään kokoelman, olen mukana paljonkin. Esimerkiksi **Tiitu Takalon** kokoelmassa olen vaikuttanut aika paljon juttujen järjestykseen. Jonkinlaista dialogia käydään lähes aina piirtäjän kanssa.

Kallion käsikirjoittamissa sarjakuvissa sanavalta on tietenkin suurempi.

- Jos ajatellaan Ornette-alpparia, niin laitan sarjat järjestykseen ja jos jotain karsitaan, teen karsinnan. *Sekametsä*-alppariin, joka on mennyt tunti sitten painoon, tuli mukaan noin kolmannes siitä matskusta, mitä on. Valitsin ja jaksotin sarjat kuuteen eri lukuun.

Kallio, käsikirjoittaja

Ensimmäinen Kallion käsikirjoittama sarjakuva julkaistiin Suuren Kurpitsan ensimmäisessä numerossa. Tekijä itse luonnehtii tuon aikaisia käsikirjoituksiaan hyvin hapuileviksi, ideattomiksi harjoitelmiiksi.

- Tein juttuja Kurpitsaan silloin tällöin, mutta kesti pitkään, ennen kuin alkoi tuntua siltä, että voisin tehdä käsikirjoituksia enemmän ja säännöllisesti. Ei ollut taitoa eikä itseluottamusta. Opettelin tai opin ikään kuin vahingossa, tekemällä enemmän, Kallio muistelee.

- Ensimmäinen laajemmin nähty juttu oli Ilta-Sanomien kuukauden kotimainen vuonna 1986, minkä tein vanhemman **Karjalaisen Jussin** kanssa. Senkin jälkeen kesti muutamia vuosia, käytännössä Kramppien alkamiseen 20 vuotta sitten, ennen kuin rupesin ajattelemaan etten jaksaisi opiskella itseäni valmiiksi enkä oikeastaan halua olla postinkantajakaan lopun ikääni, että jos yrittäisin elättää itseni tällä sekalaisella

kulttuurirytyllä.

Ruuti syttyi kunnolla, kun Rumbassa avautui sarjakuvapaikka Pystysten menehdyttyä vuonna 1990. Päätoimittaja **Rami Kuusinen** kysyi Kalliolta, tietääkö tämä ketään, joka haluaisi alkaa tekemään sarjakuvaa. Syntyi Kramppeja & nyrjähdysksiä, Kallion kenties tunnetuin sarjakuva.

- Ajattelin, että nyt tässä on tilaisuus, jota ei kannata päästää käsistä. Kysyin **Christer Nuutista** piirtäjäksi, ja teimme kolme näytesarjaa, jotka jostakin kumman syystä kelpasivat Rumba. Rami oli visionääri, joka näki, että tuosta roskasta voi vielä kehittyä jotain.

Kallio kehitti Krampit & nyrjähdysket elinpiirissä nuorten aikuisten elämästä. Koska julkaisuareena oli Rumba, "nuorten aikuisten touhottamisen" lisäksi musiikki nousi tärkeään osaan. Myös fantasiaelementtejä oli määrää käyttäen, mutta ideasta luovuttiin. Realistisen kerrottavyylin kontrastina toimi Christer Nuutisen runopoikamainen piirrostyylillä.

Kramppeja ovat Christer Nuutisen lisäksi piirtäneet **Sami Toivonen**, **Katja Tukiainen** ja **Mika Lietzén**. Lastenkirjakuvituksia tehtailevan Toivosen grafiikka oli tarkkaa ja nasevaa. Tukiaisen värikäs maailma puolestaan vieraannutti sekä Katjan että Kallion fanit. Turkulaisen Lietzénin Kallio rekrytoi toistaiseksi ainoaan pitkään Kramppi-tarinaa Kukkakauppiiaan onnenpäivä (Arktinen Banaani, 2005). Tällä hetkellä Krampit ilmestyvät Suomen Kuvalehdessä. Piirrosvastuu on jälleen Nuutisen.

- Minulle Krampit on varmaankin se kaikkein tärkein sarjakuva. Kun sitä ei ole tehty, jotain on puuttunut elä-

mästä. Nyt asiat ovat hyvin, sillä teemme Kramppeja Christerin kanssa, ja näyttää siltä, että homma jatkuu toistaiseksi.

Päähenkilö Eskoa on arvailtu Kallion alter egoksi, mutta kuva ei ole yksi yhteen.

- Jos siitä alkaa lukea elämäni käänteitä, niin pieleen menee. Luonne ja maailman kuva on jonkinlainen versio käsikirjoittajasta, mutta sen paremmin tapahtumat kuin mielipiteet eivät ole suoraan sitä. Uusimmassa alpparissa on kolmannes tai vähän vähemmän sellaisia jaksoja, jotka perustuvat löyhästi oikeasti tapahtuneisiin asioihin.

Kramppeja & nyrjähdysksiä oli vuosia harvinainen sarjakuva siksi, että sen päähenkilöt olivat nimettömiä. Nimet hahmoille Kallio keksi vasta sarjan ollessa tauolla ja Kramppi-nelikko siirtyi Kati Kovácsin piirtämän Onnen lahjojen sivuhenkilöiksi. Nimettömyys aiheutti hankaluuksia. Kun joku oli poissa ruudusta, henkilöt eivät voi-

hirveitä. En edes ymmärrä kaikkia ekan alpparin juttuja. Tiedä sitten, kertooko se niiden kauheudesta vai olenko itse vain muuttunut käsikirjoittajana ja sarjakuvan lukijana.

Ornettea julkaistaan tätä nykyä Soundissa. Lehden luonteesta johtuen vieraat ja tapahtumat ovat usein varsin ajankohtaisia. Menneiden jazz-suuruuksien mukaan marssittaminen ei rock-lehdessä käy aina päinsä. Siksi aiheet ovat välillä suoraan Soundin aihepiiristä, vaikka Ornettea itseään ei aina kiinnostaisikaan.

DJ:n työhön liittyviä tapuuksia Kallio ammentaa DJ-keikoistaan. Ornettea taajaan piinaavat tyhmien kysymysten ja toiveiden esittäjät ovat tosielämää, ainakin hieman muunneltuna.

- Nyt joka toinen sarja on sellainen, jossa Ornette tapa a jonkun olemassa olevan musiikkimaailman merkkihenkilön. Olen tosin pyrkinyt siihen, ettei se tulisi vakioka-

En edes ymmärrä kaikkia ekan Ornette Birks Makkonen -albumin juttuja

neet puhua toisistaan kuin kiertoilmauksia käyttäen.

Sarjaa julkaistiin Rumbassa pari vuotta, kunnes Helsingin Sanomat ilmaisi kiinnostuksensa sarjan julkaisemiseen. Rumban paikkaa ei kuitenkaan tarvinnut luovuttaa pois, sillä tilalle kehiteltiin toinen Kallioon vahvasti yhdistettävä sarjakuva, Ville Pirisen piirtämä Ornette Birks Makkonen. Ornetteen saatiin myös aluksi Kramppeihin kaavailtua fantasiaa.

- Tuntui siltä, ettei ollut mitään itua kehittää realistista DJ-sarjakuvaa. Sekin olisi mahdollista, matskua olisi. Olen myös tietoisesti välttänyt tietoisesti tekemästä Eskosta DJ:tä, koska se liippaisi liian läheltä omaa elämää. Toisaalta, mikä estäisi?

Toisin kuin Kramppeja & nyrjähdysksiä, Ornette on ajoittain varsin korkealentoista sarjakuvaa.

- Ensimmäiset Ornetet ovat

vaksi. Ornetessa on kerran tai kahdesti vuodessa juttu, joka perustuu löyhästi minulle sattuneeseen tilanteeseen. Eihän mikään sarjakuva voi olla ihan suoraan tosielämästä, Kallio pohtii.

- Aina jotakin muuttuu, yksinkertaistuu tai monimutkaistuu.

Onko Suomessa vielä sarjakuvapiirtäjiä, joiden kanssa voisit tehdä yhteistyötä?

- On paljonkin, mutten millään ehdi tekemään kaikkien kanssa yhteistyötä. Pari realistista vaihtoehtoa kylä on. **Milla Paloniemelle** on piirrettävää jo alkuaibumi. **Mäkelän Timpan** kanssa olenkin tehnyt yhden kymmensivuisen jutun, mutta viimeksi tavattaessa olimme samaa mieltä, että teemme vielä alpparinkin joskus. Tässä tämän vuosikymmenen aikana, ennen kuin tullaan molemmat liian vanhoiksi. ●

TYÖKALUT!

ORNETTE BIRKS MAKKONEN JAKSOSA JOSSA SEIKKAILUJEN SANKARIKIN KÄY MELKEIN OIKEISSA TÖISSÄ

TYÖAIKA ALKAA NYT
JA PÄÄTTYÄ KUKONLAULUUN.

PROTAGONISTIMME VALMISTAUTUU TYÖRUPEAMAAN HUOLELLA.

HÄN TESTAA Uudet HANKINNAT.

ILMEISESTI DILLARD CRUME & THE SOUL ROCKERS TOIMII.

JA SITEN TYÖPAIKALLA...

SOITA HEI TOI PARANOID!

HE HE HE!

MITÄS SE ENTINEN SAVOLAISVAINAA SANOIKAAN?

TAISI LIITYÄ HUUMORIN KUKAN ESTEETTISIIN OMINAISUUksiIN.

HEI!

IHAN OOKOO MUSAA MUTTA SOITAKAAN DOORSIA.

KIITÄN TOINEESTA JONKA TALLETTAN MUISTINI LIPPAASEEN.

DOORSIN VAATIJAT OVAT AINA TOSISSAAN.

PYYSI SENTÄÄN DOORSIA EIKÄ DOORSEJA...

JOTEN PALKITSEMME HÄNET EDMUNDO ROSIN LIGHT MY FIRELLA!

TICO TICO!

SIINÄ!

JA TÄSSÄ!

"DEVENDRA DANHART PISTÄISI NYT KIVASTI ILTAAN VAUHTIA."

"KUTEN MYÖS KAKKAHÄTÄ -??!"

PULMALLISTA!

DEVENDRAN JA KAKKIKSEN PYYTÄJISTÄ EI IKINÄ TIEDÄ MITEN TOSISSAAN NE OVAT.

DJ:T KOHTAavat VASTAANVIA ONGELMIA ILTA TOISENSA JÄLKEEN JOTEN EIKÄ KANNATA 100% OIKEISSA TÖISSÄ KÄYVIEN KADEHTIA!

BETONIMIES, LIIKENTEENLASKIJA, SUURSIIVOOJA, SAIRAALA-APULAINEN, VALTION VIRKAMIEHEN SIJAINEN JA POSTINKANTAJA.

SIINÄPÄ MEIKÄLÄISEN OIKEAA TYÖTÄ MUISTUTTAVAT TOIMENKUVAT AIKAJÄRJESTYKSESSÄ.

MINÄ OLEN OLLUT PIENOISRAVATIKUNJETTÄJÄNÄ! OIKEISIIN TÖIHIN EN JUKOPLIUT MENE KUIN KILON PALASINA!

PAULI KALLIO JA VILLE PIIRINEN: ORNETTE BIRKS MAKKONEN VOITAMATON VINYYLIVAISTO (SUURI KURPITSA 2008)